

บทที่ 1

บทนำ

ในปัจจุบันโลกมีการพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่งเนื่องจากมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม การเมือง ฯลฯ สิ่งเหล่านี้มีความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้มนุษย์มีการติดต่อสื่อสาร และมีความต้องการทั้งในและต่างประเทศมากขึ้นกว่าเดิม การทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศในปัจจุบันจึงมีมากขึ้นเป็นเงาตามตัวไม่เว้นแม้กระทั่งสนธิสัญญาทางภาษีอากรด้วย

สนธิสัญญาทางภาษีอากรมีอยู่หลายประเภท ทั้งที่เป็นสนธิสัญญาแบบพหุภาคีและทวิภาคี สาเหตุที่รัฐต่างๆ ทำสนธิสัญญาทางภาษีอากรระหว่างกันนั้น ก็เพื่อที่จะปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของรัฐตน แบ่งสรรการจัดเก็บเงินของแต่ละรัฐ และสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ เพื่อกำจัดภาวะภาษีอันเป็นอุปสรรคต่อการค้าการลงทุนระหว่างประเทศนั่นเอง

อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนเป็นสนธิสัญญาทางภาษีประเภทหนึ่งซึ่งรัฐต่างๆ นิยมทำขึ้นระหว่างกัน ส่วนมากมีลักษณะเป็นสนธิสัญญาทวิภาคีที่ทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์หลักคือ ขจัดการเกิดภาษีซ้อนระหว่างกันของรัฐแต่ละรัฐ โดยมุ่งเน้นการขจัดภาษีซ้อนเชิงอำนาจรัฐ มากกว่าการขจัดภาษีซ้อนเชิงเศรษฐกิจ อนุสัญญาฯ จะทำการกำหนดลักษณะของเงินได้แต่ละประเภทและจัดสรรสิทธิการเก็บภาษีจากเงินได้เหล่านั้นให้แก่รัฐคู่สัญญาซึ่งเป็นรัฐถิ่นที่อยู่ของผู้มีเงินได้หรือรัฐแหล่งเงินได้ โดยอาจจะกำหนดให้มีเพียงรัฐเดียวหนึ่งเป็นผู้เก็บภาษี หรือสำหรับเงินได้บางประเภทอาจกำหนดให้ทั้งสองรัฐสามารถเก็บภาษีได้ทั้งคู่ในอัตราที่ไม่ได้สูงกว่าอัตราตามอนุสัญญาฯ และกำหนดมาตรการสำหรับประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ให้เป็นผู้จัดภาษีซ้อน มาตรการขจัดภาษีซ้อนตามอนุสัญญาฯ นั้น วิธีที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในปัจจุบันคือวิธียกเว้นและวิธีเครดิต

วัตถุประสงค์ประการต่อมาของการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนคือเพื่อป้องกันการเลี่ยงภาษีและการหนีภาษีซึ่งถือเป็นปัญหาที่สำคัญและพบได้บ่อยในการทำธุรกรรมทั้งระดับภายในประเทศและในระดับต่างประเทศ หลักการสำคัญที่ใช้ป้องกันการเลี่ยงภาษีและการหนีภาษีตามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนคือการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศที่อนุญาตให้ประเทศคู่สัญญาสามารถเปิดเผยข้อมูลของผู้เสียภาษีระหว่างกันได้เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ ในปัจจุบันการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศไม่เพียงจะนำมาใช้เพื่อการป้องกันการเลี่ยงภาษีและการหนี

ภาษีเท่านั้น แต่ยังสามารถพัฒนาเพื่อนำไปใช้กับการป้องกันไม่ให้เกิดการแข่งขันทางมาตรการภาษีอากรในประเทศต่างๆ อีกด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น ในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนยังมีวัตถุประสงค์ในการที่จะปฏิบัติตามหลักการไม่เลือกปฏิบัติ¹ ตามหลักการไม่เลือกปฏิบัตินี้ถือเป็นหลักการสำคัญของการทำข้อตกลงระหว่างประเทศเกือบทุกรูปแบบในทางภาษีระหว่างประเทศเพื่อสร้างความแน่นอนให้แก่คนชาติของรัฐคู่สัญญาว่าในฐานะสถานการณเดียวกันจะได้รับการปฏิบัติภายใต้กฎหมายของรัฐคู่สัญญาอีกรัฐหนึ่งอย่างเท่าเทียมกับคนชาติของรัฐคู่สัญญานั้น อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยทำกับคู่สัญญาในบางฉบับมิได้มีการระบุข้อบ่งชี้ว่าด้วยการไม่เลือกปฏิบัติไว้ เช่น ฉบับที่ทำกับออสเตรเลียและเวียดนาม เป็นต้น

จากการศึกษากระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนของประเทศไทย ผู้เขียนพบว่าตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประเทศไทยได้ทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศต่างๆ มาแล้วถึง 52 ประเทศ และกับอีก 1 เขตการปกครองพิเศษ นับตั้งแต่เริ่มทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฉบับแรกกับประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2506 องค์การผู้มีส่วนทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนคือองค์กรฝ่ายบริหาร โดยการริเริ่มของกรมสรรพากรไปยังกระทรวงการคลัง แล้วนำเสนอไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีมติอนุมัติให้มีการเจรจาอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับต่างประเทศ แต่ในการที่ประเทศไทยไปทำการเจรจาอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับต่างประเทศในแต่ละครั้งนั้นมิได้มีการขอความเห็นชอบจากรัฐสภาหรือฝ่ายนิติบัญญัติในขั้นตอนก่อนการให้สัตยาบันแก่สนธิสัญญาของฝ่ายบริหารแต่อย่างใด ซึ่งการกระทำของฝ่ายบริหารดังกล่าวเป็นการขัดกับหลักการตามรัฐธรรมนูญทั้งในฉบับก่อนปี พ.ศ. 2550 และในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ในกรณีนี้ มีนักกฎหมายไทยได้ให้ความเห็นไว้แตกต่างกัน บ้างก็ให้ความเห็นว่า การไปเจรจาอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนดังกล่าวมีกฎหมายซึ่งก็คือประมวลรัษฎากรได้ให้อำนาจฝ่ายบริหารไปเจรจาได้โดยไม่ต้องมาขอความเห็นชอบจากรัฐสภาอีก บ้างก็ให้ความเห็นว่าแม้ว่าอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนนั้นจะมีพระราชบัญญัติซึ่งก็คือประมวลรัษฎากรอนุวัติการหรือรองรับพันธกรณีในอนุสัญญาดังกล่าวเอาไว้แล้ว หรือเป็นเรื่องที่ฝ่ายบริหารสามารถออกกฎหมายลำดับรองเพื่อปฏิบัติตามอนุสัญญาได้อยู่แล้ว ก็มีได้หมายความว่าฝ่ายบริหารไม่ต้องมาขอความเห็น

¹ Stef van Weeghel, The Improper Use of Tax Treaties with Particular Reference to the Netherlands and the United States, (London : Kluwer Law International, 1998), p.28.

เห็นชอบจากรัฐสภาอีก เพราะเหตุว่าการพิจารณาให้ความเห็นชอบแก่ร่างหนังสือสัญญาและการให้การพิจารณาให้ความเห็นชอบแก่ร่างพระราชบัญญัติอนุวัติการตามหนังสือสัญญามีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ดังนั้นอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมิได้มีฐานะเป็นกฎหมายของรัฐที่ศาลจะสามารถนำไปใช้บังคับกับคดีได้โดยตรง ซึ่งในกรณีดังกล่าวเป็นประเด็นปัญหาในเรื่องฝ่ายบริหารนำขั้นตอนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไปปะปนกับขั้นตอนในการนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาปรับใช้เป็นกฎหมายภายในประเทศไทยนั่นเอง

นอกจากนี้ในขั้นตอนการนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาบังคับใช้เป็นกฎหมายภายในประเทศไทยนั้นยังขาดความชัดเจน เนื่องจากรัฐธรรมนูญได้มีการออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามอนุสัญญาภาษีซ้อน ในทางปฏิบัติฝ่ายนิติบัญญัติมิได้ออกกฎหมายเพื่ออนุวัติการอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนเข้ามาเป็นกฎหมายภายในประเทศโดยตรง แต่ใช้วิธีการมอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารออกพระราชกฤษฎีกาของฝ่ายบริหารเพื่ออนุวัติการอนุสัญญาฯ ดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามประมวลรัษฎากรมาตรา 3 และพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากรฉบับที่ 18 พ.ศ. 2505 การกระทำเช่นนี้ถือเป็นการที่ฝ่ายนิติบัญญัติมอบอำนาจในการออกกฎหมายให้แก่ฝ่ายบริหารเอาไว้อย่างกว้างขวาง ไม่มีขอบเขตที่ชัดเจนแน่นอน ไม่สามารถทำการตรวจสอบได้ และใช้ในการอนุวัติการข้อบทต่างๆ ของอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนได้อย่างไม่ครอบคลุม ทำให้มีปัญหว่าการออกพระราชกฤษฎีกาของฝ่ายบริหารนั้นเป็นการกระทำเกินขอบอำนาจที่ฝ่ายนิติบัญญัติมอบให้หรือไม่ ส่งผลให้การนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาใช้ปรับแก้คดีของศาลไทยยังขาดความชัดเจน เนื่องจากศาลมองว่าอนุสัญญาฯ ดังกล่าวไม่ใช่กฎหมายที่ศาลจะสามารถนำมาปรับแก้คดีได้ แต่เป็นเพียงข้อเท็จจริงที่คู่ความจะต้องทำการนำสืบพิสูจน์ความมีอยู่ของอนุสัญญาฯ ดังกล่าวกับศาล ทำให้ประชาชนไม่ได้รับประโยชน์จากอนุสัญญาฯ อย่างเต็มที่ แม้จะมีการนำอนุสัญญาฯ ไปประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วก็ตาม แต่การประกาศในราชกิจจานุเบกษามิได้ทำให้อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกลายเป็นกฎหมายภายในของประเทศไทยแต่อย่างใด

1.1 ความสำคัญของปัญหา

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญตั้งแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2475 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2495 มาตรา 92 วรรค 2 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่ใช้บังคับอยู่ในช่วงที่ประเทศไทยได้ทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนเป็นฉบับแรกมาจนถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 190 แล้ว พบว่าอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนเป็น

อนุสัญญาประเภทที่ฝ่ายบริหารไม่สามารถทำได้เองโดยลำพัง แต่ต้องมาขอความเห็นชอบจากรัฐสภาก่อน และที่ผ่านมามีตั้งแต่การทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฉบับแรกพบว่าฝ่ายบริหารไม่เคยนำร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไปให้รัฐสภาพิจารณาก่อนที่จะลงนามผูกพันประเทศไทยตามอนุสัญญาฯ กับต่างประเทศแต่อย่างใด ทำให้เกิดปัญหาเรื่องความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ในประเด็นนี้สามารถแยกพิจารณาได้สองประการ ประการแรกพิจารณาทางด้านระหว่างประเทศ เมื่อฝ่ายบริหารไปลงนามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับต่างประเทศแล้วจะส่งผลให้ประเทศไทยผูกพันและมีความรับผิดชอบในทางระหว่างประเทศตามนัยของอนุสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1969 มาตรา 46 และ 47 ส่งผลให้ประเทศไทยต้องรับผิดชอบในทางระหว่างประเทศต่อรัฐภาคีคู่สัญญาตามหลักสัญญาต้องเป็นสัญญา ประเทศไทยไม่สามารถอ้างการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายภายในของตนเองเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามสนธิสัญญาได้ ประการที่สองพิจารณาในด้านภายในประเทศ เมื่ออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนขาดความชอบด้วยรัฐธรรมนูญจึงไม่เป็นสนธิสัญญาตามรัฐธรรมนูญ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นสนธิสัญญาที่ไม่มีความสมบูรณ์ตามกฎหมาย

นอกจากนั้นแม้ฝ่ายบริหารได้ขอความเห็นชอบจากรัฐสภาในขั้นตอนก่อนลงนามในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนส่งผลให้อนุสัญญาฯ ดังกล่าวเป็นสนธิสัญญาที่มีความสมบูรณ์ตามรัฐธรรมนูญ ประเด็นปัญหาต่อมาคือเรื่องการนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาบังคับใช้ในประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทยยึดหลักทวินิยมมาโดยตลอด ดังนั้นการจะนำสนธิสัญญามาใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในประเทศได้ต้องผ่านขั้นตอนการแปลงสภาพ (Transformation) ซึ่งตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมิได้มีการออกพระราชบัญญัติมาอนุวัติการ แต่ฝ่ายบริหารจะใช้วิธีออกกฎหมายลำดับรองลงมาจากราชบัญญัติ เช่นออกพระราชกฤษฎีกาโดยอาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากรมาตรา 3 เป็นต้น การมอบอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติให้แก่ฝ่ายบริหารเพื่อให้ออกกฎหมายลำดับรองโดยหลักการสามารถกระทำได้ แต่อย่างไรเสียการออกพระราชกฤษฎีกาของฝ่ายบริหารก็มิได้ทำให้อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนแปลงสภาพมาเป็นกฎหมายภายในรัฐแต่อย่างใด ดังนั้นจึงก่อให้เกิดความไม่ชัดเจนในส่วนของสถานะของอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน

แต่หากมองในทางปฏิบัติสำหรับการบังคับใช้ในส่วนของฝ่ายบริหาร ได้แก่ กรมสรรพากรหน่วยงานซึ่งให้อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในการลด ยกเว้น หรือเครดิตภาษี ที่ผู้เสียภาษีที่มีสิทธิตามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนแล้ว ในทางปฏิบัติไม่พบว่ามีปัญหาในด้านการปฏิบัติงาน โดยกรมสรรพากรจะให้อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนผ่านทาง

ประมวลกฎหมาย มาตรา 3 และพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายว่าด้วยการ ยกเว้นภาษาก่อนวันที่ 18 พ.ศ. 2505 ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกต้องตามหลักการของรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่ ประเทศไทยก็ยังสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีได้ ในขณะที่ฝ่ายตุลาการ ได้แก่ ศาลยุติธรรม การ นำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนขึ้นมาใช้ปรับแก้คดีนั้นจะทำได้ก็ต่อเมื่อคู่ความได้กล่าว อ้างความมีอยู่ของอนุสัญญาฯ เข้ามาเป็นข้อเท็จจริงในคดี ศาลจะไม่หยิบยกอนุสัญญาเพื่อการ เว้นการเก็บภาษีซ้อนมาใช้บังคับอย่างเช่นกฎหมายภายในประเทศแต่อย่างใด ส่งผลให้คู่ความที่ มิได้กล่าวอ้างความมีอยู่ของอนุสัญญาฯ ไม่ได้รับความยุติธรรม ซึ่งหากมีการแปลงรูปอนุสัญญาฯ เข้ามาเป็นกฎหมายภายในประเทศแล้ว ศาลก็จะสามารถนำอนุสัญญาดังกล่าว มาปรับแก้คดีได้ โดยอัตโนมัติ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงกระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและเงื่อนไขการทำ ให้อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนเป็นสนธิสัญญาที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ
2. เพื่อศึกษาปัญหาและสาเหตุของการที่อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมิใช่ สนธิสัญญาที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และไม่มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษากลไกทางกฎหมายในการแก้ไขปัญหาค้างในกระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการ เว้นการเก็บภาษีซ้อนให้มีความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ อีกทั้งปรับปรุงและแก้ไขกระบวนการนำ อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาใช้บังคับเป็นกฎหมายให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อพัฒนาและวางหลักกระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อเว้นการเก็บภาษีซ้อน การทำให้อ อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมีสถานะเป็นกฎหมายภายในประเทศไทย และนำ อนุสัญญาฯ ดังกล่าวมาใช้บังคับให้ถูกต้องตามหลักกฎหมาย

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่องการให้ความเห็นชอบของรัฐสภาต่ออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ตามมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ได้นำ กระบวนการทำสนธิสัญญาทางภาษีอากรมาวิเคราะห์ โดยผู้เขียนได้กำหนดขอบเขตของ การศึกษาเอาไว้เฉพาะกระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนเท่านั้น โดยจะ

นำเสนอผลการศึกษาแบ่งออกเป็นสองประเด็นใหญ่ๆ ประเด็นแรกจะทำการศึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนกระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนให้เป็นสนธิสัญญาที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ โดยทำการศึกษาดังองค์กรผู้ที่มีอำนาจทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน รวมไปถึงขั้นตอนที่เป็นประเด็นปัญหาในทางปฏิบัติของไทยซึ่งก็คือขั้นตอนการขอความเห็นชอบจากรัฐสภาก่อนที่จะมีการลงนามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับต่างประเทศ ทั้งนี้ผู้เขียนมุ่งศึกษาเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญของประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตยสูง อาทิเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศออสเตรเลีย ประเทศฝรั่งเศส และประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

ในประเด็นที่สองจะทำการศึกษาถึงปัญหาการนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในประเทศไทย โดยจะทำการศึกษาดังวิธีการแปลงรูปสนธิสัญญาเข้ามาเป็นกฎหมายภายในของประเทศไทยและทำให้อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในรัฐของต่างประเทศ โดยนำกระบวนการในต่างประเทศมาวิเคราะห์และประยุกต์ใช้กับประเทศไทย เพื่อขจัดปัญหาเรื่องสถานะทางกฎหมายของอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนของประเทศไทย ว่าสมควรเป็นกฎหมายในลำดับใด และควรต้องมีวิธีการการแปลงรูปอนุสัญญาฯ ให้เข้ามาเป็นกฎหมายภายในรัฐอันจะนำประโยชน์มาสู่ประชาชนที่จะได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนต่อไป

1.4 วิธีการศึกษา

การศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิจัยจากเอกสาร (documentary research) ซึ่งเป็นการศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากหนังสือ บทความ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ความเห็นทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกา มติคณะรัฐมนตรี โดยจะนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และศึกษา เพื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับการให้ความเห็นชอบของรัฐสภาต่ออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ตามมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ให้ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ และศึกษาวิธีการนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในประเทศ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบและเข้าใจถึงกระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนของทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศโดยเฉพาะในขั้นตอนการให้ความเห็นชอบของรัฐสภาต่ออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน รวมไปถึงได้ทราบและเข้าใจกระบวนการนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในประเทศ
2. ได้ทราบและเข้าใจถึงสภาพปัญหาและสาเหตุของปัญหากระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน รวมถึงกระบวนการนำอนุสัญญาภาษีซ้อนมาใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในประเทศ
3. ได้ทราบและเข้าใจถึงทางเลือกและข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการทำให้กระบวนการทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนสอดคล้องด้วยหลักการตามรัฐธรรมนูญ
4. ได้ทราบและเข้าใจถึงแนวทางการนำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนมาใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.6 ความหมายของคำที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

ในการอธิบายถึงคำว่า Double Tax Treaty, Double Tax Agreement, Double Taxation Conventions ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนจะใช้คำว่า อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน เพื่อให้สอดคล้องกับคำที่ใช้ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ฉบับที่ 18 พ.ศ. 2505

อนึ่ง คำว่า อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ดังกล่าว มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า อนุสัญญาภาษีซ้อนที่ใช้อยู่ในตำราทางกฎหมายโดยทั่วไป